

ת"פ 14394/10/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ש א

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 14394-10-13 מדינת ישראל נ' א
בפני כב' השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד ליאת שפיר
נגד
שא

ע"י ב"כ עו"ד יגאל וייס

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **ואיומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק.
2. בכתב האישום נטען כי הקטין ג כ (להלן: "ג"), יליד 2001, למד במועד הרלוונטי בבית ספר "****" ב***, יחד עם בנו של הנאשם, ע א (להלן: "ע").
ביום 23.1.13 בשעה 13:15 הגיע הנאשם לבית הספר בעקבות חשדו כי בנו הוכה על ידי ג.
הנאשם תפס את ג בצווארו ומשך אותו לחדרה של מנהלת בית הספר. בהמשך, אמר הנאשם לג: "אם א (המנהלת) לא תגמור את זה אני אגמור אותך".
3. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ועל כן נשמעו הראיות.
4. במענה לכתב האישום אישר הנאשם כי הגיע לבית הספר בשל חשדו שבנו הוכה. הנאשם אישר כי פגש בג, ואולם טען כי ביקש ממנו להתלוות איתו לחדר המנהלת, וג התלווה אליו מרצון ומבלי שהנאשם נגע בו. בחדר המנהלת התנהלה שיחה.
5. יריעת המחלוקת, איפוא, מתמקדת בשניים:
- האם הנאשם תקף את ג בכך שתפס בצווארו ומשך אותו לחדר המנהלת, או שמא ג התלווה אליו מרצון ומבלי

שנוצר מגע בין השניים?

- האם הנאשם איים על ג באומרו את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום?

6. מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

א. הקטין ג כ.

ב. הקטין ע ת, אשר נכח במקום בעת הארוע.

ג. א ס - מנהלת בית הספר.

ד. פ (פ) ש ו - מזכירת בית הספר.

ה. דוד שלמה, גובה הודעת הנאשם והאחראי על החקירה.

7. מטעם ההגנה העידו הנאשם ובנו ע.

8. **הקטין ג כ** העיד כי למד יחד עם בנו של הנאשם מכיתה א' עד כיתה ו', כ-6 שנים. הם לא היו חברים, אולם דיברו לפעמים ושיחקו יחד כדורגל.

ביום הארוע, באמצע השיעור, אחד הילדים נתן לו שלוש מכות ("כאפות") בגב ואמר שע אמר לו לעשות את זה. בסוף השיעור, ניגש ג לע ונתן לו "כאפה". בשל העובדה שהלימודים באותו יום הסתיימו בשעה 12:45 וההסעה אמורה לצאת בשעה 13:30, ישב יחד עם עוד חברים בחוץ וע חשב שהם רוצים להרביץ לו. אמא של אחד הילדים ראתה שע פוחד לצאת מהכיתה, לקחה את בנה וחילתה שג וחבריו ילכו. לאחר מכן, הבחין ג בע כשהוא מחייך ליד שער בית הספר. ע אמר לו כי לקח את הטלפון של אמו של ע והתקשר לאביו "והוא בדרך". ג אמר את הדברים ששמע מע לחבריו, ע וב, וב השיב כי אם אביו של ע יגיע, "**אז הוא יקליט אותו כי היו כל מיני מקרים**".

מאוחר יותר, הגיע ע בלויית אביו, הנאשם. הנאשם שאל את ע אם זהו ג וע השיב בחיוב. וכך תיאר ג את שאירע:

"כשאבא של ע התקרב אלי, תפס אותי בצוואר ואמר שהוא יגמור את הסיפור הזה סוף סוף, הוא לקח אותי לחדר של א המנהלת, הכניס אותי לחדר, ולפני שהוא סגר את הדלת ראיתי אותו דוחף את ע וב שלא היו קרובים לחדר, הוא צעק על פ המזכירה שהוא רוצה לדבר עם א, המנהלת, אחרי כמה דקות הגיעה א, אני בינתיים הייתי בתוך החדר עם דלת סגורה אני שמעתי צעקות בזמן הזה, ואחרי זמן ארוך, שמעתי מאחורי הדלת שהשומר הוציא את ש (הנאשם - א.ש.) החוצה... (מדגים) הוא תפס אותי בעורף ולקח אותי לחדר של המנהלת. הוא אמר לי שהוא יגמור את הסיפור. המרחק בין המקום שהוא תפס אותי לחדר של המנהלת 15 מטר בערך" (עמ' 4).

לדברי ג, הנאשם תפס אותו בעורף עד שהגיעו לחדר של המנהלת. הנאשם סגר את דלת חדר המנהלת. בדרך לחדר המנהלת אמר לו "אני אגמור את הסיפור הזה", זאת, כנראה, בשל ארוע קודם, מיום שישי, במהלכו הציקו ילדים לע.

משהופנה ג להודעתו במשטרה בה אמר שהנאשם אמר לו "אני אגמור את הסיפור הזה ואם לא אגמור אותו איתך", השיב כי הנאשם אמר "אני אגמור את הסיפור הזה" (עמ' 5).

ג השיב כי אינו יודע מדוע ע יחשוב שהוא וחבריו ירצו להרביץ לו. לדבריו, ע ישב בכיתה ולא רצה לצאת, למרות שלא תיכנן לפגוע בו, אלא רק ישב בחוץ יחד עם עוד 6 חברים.

9. בחקירתו הנגדית, לא היה לג הסבר מדוע התקשר ע לנאשם אם לא היה בכוונתם של ג וחבריו להרביץ לו. ג אישר כי עו נשאר בכיתה ונמנע מלצאת ממנה ואף בכה (עמ' 5). ג הכחיש כי ע סגר עצמו בתא של השירותים כאשר הוא וחבריו חיכו לו בחוץ כדי להכותו. גם לקשר הסיבתי הנטען בין ה"כאפה" שקיבל, כביכול, בשליחותו של ע לפחדו של ע מלצאת מן הכיתה לא הסכים ג (עמ' 6).

ג אישר כי חברו ב הקליט את הארוע למן הגעתו של הנאשם לבית הספר. עוד אישר כי שמע את ההקלטה לאחר מספר ימים וכי סיפר למשטרה בהודעתו על דבר קיומה של ההקלטה (עמ' 6).

ג הסביר כיצד הגיע ממקום הפגישה עם הנאשם ועד לחדר המנהלת, מרחק של 15 מטרים: **"הלכתי בזמן שהיד שלו על העורף שלי. אני מדגים על אבא שלי. הוא לא תפס חזק, הוא פשוט שם יד על העורף שלי והוליך אותי" (עמ' 7).**

בחקירה החוזרת אמר ג כי לא רצה ללכת עם הנאשם לחדר המנהלת, אולם לא יברח למבוגר שבא לדבר איתו. עוד הוסיף שלא התנגד "כי הוא (הנאשם) בן אדם מבוגר" (עמ' 8).

10. **הקטין ע ת** העיד כי הוא חבר טוב של ג וב ו"אין לו ממש קשר" עם ע (עמ' 8).

לדבריו, ביום הארוע ג וע רבו לקראת סוף יום הלימודים, ואולי היו גם הרמות ידיים וקללות.

"ע כבר הלך. אחרי זה חזר עם אבא שלו, ואבא שלו שאל מי זה ג, ואז לקח את ג מהעורף והם הלכו לחדר המנהלת והוא אמר אם א לא תטפל אז אני אטפל בזה. א זו המנהלת. ואז אנחנו המשכנו, באנו להיכנס לחדר של המנהלת אחרי ג והאבא, התקרבו ואז הוא אמר עופו מפה, אז התרחקנו. משם זה היה הכל בחדר" (עמ' 8).

משרוענן זכרונו של העד מהודעתו, תיקן דבריו ואמר שהנאשם אמר לג "אם א לא תטפל בך אני אטפל בך" (עמ' 9).

ע סיפר כי הלכו אחרי ג והנאשם מכיוון שלא רצו להשאיר את ג לבד. לדבריו, הנאשם לא הרשה להם להיכנס

לחדר המנהלת וסגר את הדלת כשג בפנים.

11. בחקירה הנגדית שלל ע שג הלך מרצונו לחדר המנהלת, שכן ראה את הנאשם שואל את ג לשמו ולאחר מכן תופס לו את העורף ומוליך אותו לחדר המנהלת.

ע טען שאינו זוכר מה היה הדין ודברים בין ג לע עובר לאירוע, אם היו חילופי מכות ביניהם, ריב או קללות. עוד טען שאינו זוכר אם ע נכנס לשירותים ופחד לצאת מחשש פן ג וחבריו ירביצו לו, אולם לאחר מכן, אישר כי ג רצה להרביץ לע וזה נכנס לשירותים, נעל את הדלת ולא יצא (עמ' 10). רק לאחר שג עזב אותו, ע יצא מהשירותים והלך לקרוא לאביו (עמ' 11). עוד אישר כי אינו זוכר את הדברים שאמר הנאשם מילה במילה.

12. **א ס, מנהלת בית הספר**, העידה וסיפרה כי ביום הארוע אחת הסייעות קראה לה בטענה כי אבא של ילד מבית הספר צועק במזכירות. הגיעה וראתה את הנאשם במזכירות. לטענתה היו קללות בתוך המזכירות ומילים בוטות כלפי המזכירה, אולם לא זוכרת את המלל המדויק. הנאשם אמר לה שאמא של אחד הילדים התקשרה אליו ואמרה לו שילדים הרביצו לבנו. הנאשם דרש שתטפל בענין. הבינה שיש ילד שיושב בחדרה. משנכנסה לחדר **הבחינה בג כ, אשר נראה מאוד מפוחד** (עמ' 11). הוא ישב עם הפנים אל הדלת. **הוא היה מכונס בעצמו**. היו חילופי דברים בין הנאשם למזכירה והוא דרש מהעדה שתטפל בארוע. השיבה לו שאינה מתכוונת לטפל בארוע עכשיו ושיצא משטח בית הספר. הנאשם נענה לה, יצא משטח בית הספר והמתין מחוץ לשער בית הספר. משניגשה אליו ואמרה לו לעזוב את המקום ולא לפנות לילדים, סירב והמתין ליד שער בית הספר לילדים (עמ' 12).

בבירור מול ג, **"ג סיפר שש הגיע לבי"ס, לקח אותו, אחז בו בעורף והכניס אותו פנימה לחדר שלי ואמר לו אם א לא תטפל בזה, אני אטפל בך, משהו כזה... ילד נוסף, ע, אמר שש דחף אותם בכניסה למזכירות, וגם שהיתה הקלטה. אני לא שמעתי את ההקלטה ולא נחשפתי לכזה דבר. זימנתי את אמא של הילד, אמא של ג, ג היה מאוד מפוחד, פחד ללכת הביתה, וגם האם פחדה לצאת משטח ביה"ס כי ש המתין בחוץ. הזמנתי ניידת שהגיעה בסביבות 14:30... הוא סירב ללכת, הוא חיכה להם בחוץ, הם הרגישו מאויימים. למרות פניותיי שזה לא הולך לכיוונים טובים..."** (עמ' 12).

13. בחקירה הנגדית, לא ידעה להסביר המנהלת מדוע לא הפנתה את השוטרים לתפיסת מצלמות האבטחה שבבית הספר, אשר עבדו באותו היום (עמ' 13).

להצעת הסנגור לפיה ג ישב בחדר מפוחד בשל הקטטה בה היה מעורב וממה שמחכה לו, השיבה העדה, כי מנסיונה ילדים לא נכנסים לחדר המנהלת ומחכים לה וכי הסיטואציה בה ילד ממתין לה בחדר כשהדלת סגורה אינה נפוצה. ג היה מפוחד והמזכירה היתה נסערת, האווירה היתה קולנית, צעקנית עם מילים בוטות.

לדבריה, בעבר נדרשה לטפל בענין של ע, שנבע מהצקות ילדים כלפיו ומהתנהגות שלו כלפי ילדים אחרים, אשר כללה אלימות מצידו כלפי אחרים (עמ' 14).

14. **פ (פ) ש ו, מזכירת בית הספר**, העידה כי שמעה רעש מכיוון המזכירות, ניגשה לאזור וראתה את

הנאשם כועס וצועק. הוא ביקש לדבר עם המנהלת.

לדבריה, "אז ניגשתי וראיתי שבחדר המנהלת יושב ילד והאבא (הנאשם - א.ש.) אמר לי שהוא הביא את הילד לכאן. שאלתי אותו מה פתאום אתה מביא ילד לכאן? אני סגרתי את הדלת כדי שלא ידברו ביניהם, ובאותו רגע אמרתי לו שאם נראה לו בסדר אם היו עושים דבר כזה לבן שלו. אז הוא אמר לי מי את בכלל, תלמדי אותי. הוא אמר לי זונה בת זונה... הוא מאוד כעס..." (עמ' 15).

15. **מר ד ש, האחראי על החקירה**, העיד כי גבה הודעה מן הנאשם (ת/1) וכן מהמעורבים האחרים.

בחקירה הנגדית סיפר העד כי ידוע לו שיש מצלמות אבטחה בבית הספר, כי הוצא צו מבית משפט לתפיסת סרטוני האבטחה וכי הדבר לא נעשה (עמ' 17).

עוד סיפר העד כי ידע שלקטין ב יש הקלטה של הארוע עם הנאשם ובכל זאת לא ביקש לשמוע את ההקלטה האמורה, כל זאת ללא הסבר (עמ' 17).

16. **הנאשם סיפר בהודעתו במסמך, ת/1**, כי שבועיים לפני הארוע, היתה תקרית בה שלושה ילדים תקפו את ע בגן הציבורי. בבוקר אותו יום תקף את ע ילד אחר. גם לפני שלושה שבועות היתה תקרית בה היה מעורב ע ואז התברר לנאשם כי הילדים מחולקים לקבוצות. הוא פנה למנהלת שהבטיחה כי תטפל בענין.

ביום הארוע, במהלך קניות שערך, קיבל שיחת טלפון מאשתו שאמרה לו שאמא של אחד הילדים התקשרה אליה ואמרה לה שהיא מגוננת על ע בגופה כי שלושה ילדים תוקפים אותו. לדבריו, הגיע במהירה לבית הספר וראה שם את האמא, אשר מסרה לו כי **תקפו את ע והיא מוכנה לבוא ולהעיד על כך**.

הנאשם סיפר כי בעודו הולך בפרוזדור, הצביע ע על ג ואמר "זה הוא". שאל את ג לשמו ואז "שאלתי אותו אם הוא מוכן לבוא למנהלת והוא אמר לי כן, אליו הצטרפו עוד 2 ילדים, ג כ אמר שע הרביץ לו ע הכחיש לחלוטין, שאלתי את ג אם יש מישהו שיכול להעיד שע הרביץ לו, ענה לי שלא. ג ישב בחדר המנהלת אני ביקשתי מהמזכירה להזמין את המנהלת מאחר ולא היתה שם, כל אותו הזמן ידי היו בכיסים, לפתע הופיעה המנהלת שביקשה ממני לצאת החוצה והבהירה לי שאין לי מה לדבר עם הילד... אמרתי לה שאין לי כוונה כזאת רק לעורר פרובוקציה על מנת שתזמן את ההורים ותסגור ענין כמו שהבטיחה שתעשה פעם שעברה.

...

ש. למה ג אומר שדחת את החברים שלו?

ת. לא נתתי לחברים שלו להיכנס לחדר של המנהלת, מנעתי מהם כניסה כדי שלא יתאמו גירסאות... אף אחד לא הסמיך אותי, יכול להיות שטעיתי בזה שמנעתי מהם... סגרתי את הדלת".

17. בחקירתו הראשית שב הנאשם וסיפר כי כשהגיע לבית הספר ע רץ אליו מכיוון הרחבה, מפוחד ובוכה. הוא סיפר לו שג כ וילדים נוספים ניסו להרביץ לו, נעלו אותו בשירותים וזרקו עליו אבנים מלמעלה ולא נתנו לו לצאת. אמר לע כי ילכו למנהלת על מנת לפתור את הבעיה "אחת ולתמיד ולא שכל פעם יקראו לי" (עמ' 18). לגבי הארוע עצמו, העיד הנאשם:

"בינתיים ג כ יצא מאיזה שיח, הבנתי שהם מתחבאים לו, שאלתי את ג אתה ג? הוא אמר לי כן, אתה מוכן להתלוות אלי לחדר המנהלת, הוא אמר לי כן, בכיף, שמח ושלי... ע היה לצד שמאל שלי, חיבקתי אותו, כי ראיתי שהוא מבוהל ואת יד ימין שלי דחפתי לכיס, בכוונה שלא יגידו, כי תיארתי לעצמי שזה ילך רחוק מאוד וראיתי את ג וע ת מנסים לתאם גירסאות כל הדרך בשביל, תגיד שהוא עשה לך ככה ואמר לך ככה" (עמ' 18). בהמשך, אמר לג "תחכה בחדר של המנהלת, אנחנו תיכף ניכנס עם א ונבין טוב מה קרה שם". המזכירה הגיעה ואמרה לנאשם שהוא לא יכול לפנות אל הילדים והוא אמר לה "את צודקת". לדברי הנאשם שם את היד בכיס כי ידע שהמקום מצולם כל הזמן. משהגיעה המנהלת, ביקשה מהנאשם לצאת משטח בית הספר כי אסור לו לפנות אל הילדים, והוא אמר לה "את צודקת, אמרתי לה שימי לב איפה הידיים שלי שמורות בכיס כל הזמן" (עמ' 19).

לדברי הנאשם, בתחנת המשטרה, לפני שנחקר, פנה אליו אבא של הקטין ע ת ואמר לו "אני אראה לך מה זה להרביץ לבן שלי, אני אוציא ממך מיליונים". עוד אמר לו חוקר המשטרה "אתה אכלת אותה אצלי בגדול בגלל העבר הפלילי שלך מלפני 15 שנה".

18. בחקירה הנגדית, אמר הנאשם כי את הטלפון מאשתו קיבל בהיותו בבית ולא בקניות, כפי שאמר בחקירה במשטרה (עמ' 20). עוד תיקן הנאשם כי אמו של הילד שהתקשרה לאשתו לדווח לה על ע לא אמרה שראתה שמרביצים לע, אלא שסגרו אותו בשירותים ומחכים לו וזורקים עליו אבנים. לא היתה לנאשם תשובה מדוע לא הוטחו בעדי התביעה עיקרי גירסתו - שראו לראשונה את ג יוצא מאחורי שיח (ולא פגשו אותו בפרוזדור, כפי שמסר במשטרה); שהתלוו אל ג עוד 6-7 ילדים (כפי שהעיד בחקירה הראשית) או 3-4 ילדים (כפי שמסר בחקירה הנגדית) או 2 ילדים (כפי שמסר בהודעתו **1/ת**); שזרקו על ע אבנים ונעלו אותו בשירותים; ושהילדים תיאמו גירסאות ביניהם.

הנאשם הדגיש כי המזכירה פ אמרה שהיא היתה זו שסגרה את דלת חדר המנהלת, אולם עיון בהודעתו **1/ת** מעלה כי הנאשם הודה כי מנע מע ומ מלהיכנס לחדר המנהלת על מנת שלא יתאמו גירסאות עם ג, וכי סגר את הדלת (**1/ת**, ש' 37-42).

עוד מסר הנאשם כי כשאמר לג לחכות בחדר המנהלת, החברים של ג היו בחדר המזכירות ותיאמו ביניהם גירסאות בצעקות וכי לא מנע מהם מלהיכנס לחדר (עמ' 23-24), זאת בניגוד להודעתו במשטרה **1/ת**, שם מסר כי מנע מחבריו של ג מלהיכנס לחדר המנהלת על ידי סגירת דלת חדרה (**1/ת**, ש' 37). בהמשך, הודה הנאשם כי "מנעתי עם גופי ולא עם הידיים" (עמ' 24).

עוד הודה הנאשם כי היו קללות מצידו שהטיח במזכירה פ ו"גם מבחינתה כשהיא קראה לי חוצפן", אולם לאחר מכן חזר בו ואמר "אני לא קיללתי אותה. אני לא זוכר קללה כזאת... זונה בת זונה..." (עמ' 25).

לגבי האיום שהופנה כלפי ג, לכאורה, טען הנאשם כי אמר לג "אתה מוכן להתלוות איתי למנהלת וללבן את הפרשה ולדעת מה קרה" (עמ' 25).

לא היה לנאשם הסבר מדוע לא סיפר לחוקר במהלך גביית הודעתו כי אבא של ע איים עליו דקות קודם לכן. כל שטען הוא שהחוקר אמר לו ש"אכל אותה בגדול אצלו" בשל עברו הפלילי - אימרה שהחוקר כלל לא נחקר לגביה, על אף שהעיד במשפט מספר דקות קודם לכן.

הנאשם אישר כי למרות שהמשטרה ניסתה לזמן את ע כ-5 פעמים על מנת לגבות גירסתו לארוע, התנגד לכך ולא אישר למשטרה לחקור את בנו. הנאשם הסביר כי ע עבר תקופה קשה לאחר הארוע, שכללה טיפול פסיכולוגי (עמ' 25-26).

19. **בנו של הנאשם, ע**, העיד וסיפר כי בסוף יום הלימודים ג נתן לו בעיטה כי חשב שזרק עליו מטוס מנייר. ע ניגש לשירותים וג זרק עליו אבנים מהחלון וניסה לטפס מעל הדלת. חברו של ע התקשר לאמו, שהוציאה אותו מהשירותים והזעיקה את אמו ואביו של ע. כשהגיע הנאשם לבית הספר ראה את ג ושאל אם הוא מוכן להתלוות אליו למנהלת וג הסכים. הגיעו לחדר המנהלת, היא לא היתה שם ואז המזכירה יצאה והתחילה לצעוק על הנאשם. המנהלת הגיעה ואמרה לנאשם לצאת מבית הספר והוא עשה כן. לאחר מכן, המנהלת שאלה את הנאשם אם יכול ללכת הביתה אולם הוא אמר לה שמחכה להורים של ג שיבואו לשיחה. לאחר מכן, הלך עם הנאשם הביתה. ע סיפר שג הגיע לחדר המנהלת יחד עם עוד שני ילדים, ע ו.ב. לא היה שום מגע בין הנאשם לבין ג (עמ' 26).

20. בחקירה הנגדית, השיב ע כי נכנס לשירותים לאחר השיעור כי חשש מג, וכי ג זרק על השירותים אבנים מהגינה שליד הכיתה, בעוד ילדים 3 ילדים נוספים ממתנים לע בחוץ כדי להרביץ לו (עמ' 29). עוד סיפר ע כי ג **"זרק עלי אבנים שפגעו לי בראש"**, מלא אבנים קטנות, **"קיבלתי מכה בראש... היה לי בומבה, נפיחות בראש"** (עמ' 29).

משעומת ע עם העובדה כי לאם שהזעיקה את אביו ואמו לא סיפר שקיבל בעיטה מג וכי זרקו עליו אבנים שגרמו לו לחבלה בראש, השיב שפחד לספר לה פן ירביצו לו שוב (עמ' 30). לאחר מכן, הוסיף שג צעק לו מהחלון לא לספר את זה לאף אחד ולכן, לא סיפר על כך לאם ולמנהלת.

ע סיפר שג התלווה לנאשם לחדר המנהלת רק בפעם השניה שהנאשם קרא לו, שכן לקריאה הראשונה לא הגיב, "כאילו הוא לא שמע" (עמ' 31). ע הכחיש שהנאשם תפס את ג בעורף ומשנשאל אם ג פחד השיב "לא יודע".

בדרך לחדר המנהלת, מצא ע להדגיש, היתה שיחה בין ע לבין ב מה להגיד ומה לא. משנשאל מדוע בחר לומר כי השניים תיאמו גירסאות, דווקא, השיב "כי זה מה שעולה לי בראש" (עמ' 32).

ע הכחיש שהנאשם אמר לג שהוא הולך לטפל בארוע או שאם א לא תטפל בארוע אז הוא יטפל בו (עמ' 32-33). הוא טען שהמזכירה פ היא זו שהכניסה את ג לחדר המנהלת.

עוד אמר שרואה לנכון להדגיש כי הנאשם חיבק אותו כל הדרך לחדר המנהלת, כי זה אחד הדברים שהוא זוכר (עמ' 34).

ע הכחיש כי הנאשם קילל את המזכירה פ (עמ' 34).

עוד השיב ע כי כשהנאשם חיבק אותו היד השניה שלו היתה בכיס (עמ' 34).

הוא אישר כי הנאשם ביקש מע ומב לא להיכנס לחדר המנהלת, אולם הכחיש כי עמד ליד הדלת וחסם אותם (עמ' 35).

טיעוני ב"כ הצדדים

21. התביעה ביקשה להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום. היא הפנתה לעדותו של ג וטענה כי מדובר בעדות מהימנה של קטין אשר סיפר דברים כהווייתם ולא הסתיר חלקו בארוע הראשון שקדם להגעת הנאשם לבית הספר. עדותו משתלבת עם עדותו של ע, אשר סיפר אף הוא את השתלשלות הארועים מבלי שנפלו סתירות מהותיות בין שתי הגירסאות.

לגבי עבירת האיומים - התביעה ערה לכך שלגבי המלל שנשמע מפי הנאשם לא נשמעו דברים חד משמעיים מפי עדי התביעה, אולם לטענתה, מדובר באיום המבוסס על מלל והתנהגות. התובעת הפנתה לעדות המנהלת א, לפיה ג אמר לה שהנאשם אמר לו "אם א לא תטפל בזה אני אטפל בך", ובכך רואה היא חיזוק לעדותו של ג בדבר האיום. גם התנהלות הנאשם והתנהגותו - הולכת קטין בניגוד לרצונו לחדר המנהלת - מקיימות, לטענתה, את יסודות עבירת האיומים.

התביעה טענה כי אין ליתן אמון בגירסת הנאשם אשר טען כי ג הסכים להתלוות אליו לחדר המנהלת מרצון ובהיותו "שמח ושליו". הנאשם הדגיש בצורה בוטה ומכוונת את העובדה כי הקפיד לחבק את בנו ביד אחת ואת היד השניה שמר בכיסו. הנאשם לראשונה בבית המשפט בחר לספר כי אביו של ע איים עליו בתחנת המשטרה וכי החוקר היה מגמתי כלפיו. עוד נטען כי אמו של הילד אשר הזעיקה את הנאשם כלל לא הובאה על ידי ההגנה לעדות, למרות שיכולה היתה לתמוך בגירסת הנאשם וע אודות הארוע שקדם להגעתו של הנאשם לבית הספר.

באשר לעדותו של ע, טוענת התביעה לתיאום גירסאות עם הנאשם - מדובר בבנו של הנאשם, אשר לא נחקר במשטרה בסמוך לאחר הארוע ומעדותו בחר להדגיש עניינים שוליים שעלו בעדותו של אביו. כן האדיר את חלקם של ג וחבריו ביחס לארוע שקדם להגעת הנאשם לבית הספר.

לענין אי תפיסת סרטוני האבטחה על ידי המשטרה - טענה התביעה כי לא ברור אם המצלמות מכסות את תא השטח הרלוונטי, ומשכך אין בחסרון הסרטונים כדי לפגום בראיות.

לענין אי תפיסת ההקלטה מידי של הקטין ב - טענה התביעה כי ב כלל לא נחקר וכלל לא ברור דבר קיומה של קלטת שכזו. עוד טענה כי בהתחשב במכלול הראיות שנאספו כנגד הנאשם, אין בחסרונה של הקלטת כדי לפגום בתשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט.

לטענתה, לא ניתן לקבוע למי יש להאמין - לעדי התביעה או לעדי ההגנה, שכן ברור שלשני הצדדים יש אינטרס - ג וחבריו פחדו מהשלכות הבירור אצל המנהלת בשל חלקם בארוע הראשון ואילו הנאשם ובנו הגנו על עצמם והכחישו את דברי האחרים לכל אורך הדרך. בהיעדר עדים ניטרליים, כך הסנגור, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר מה התרחש שם.

לענין עבירת התקיפה - הרי שכלל לא בטוח שנתגבשו יסודות העבירה, שכן ג לא מסר כי התנגד להולכתו לחדר המנהלת על ידי הנאשם.

לענין עבירת האיומים - הפנה הסנגור לכך שהמלל המיוחס לנאשם אינו חד משמעי וכי עדי התביעה מסרו דברים סותרים לענין מלל זה.

הסנגור הפנה לשני מחדלי החקירה בתיק - אי תפיסת הקלטת הארוע מהקטין ב ואי תפיסת מצלמות האבטחה בבית הספר. לטענתו, אין כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא בוצעו שתי פעולות פשוטות אלה וכי היה בחומר - לו נתפס - כדי לשפוך אור על כל הארוע נשוא כתבת האישום ויש לזכות את הנאשם מטעם זה בלבד.

דין והכרעה

23. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, קראתי את המוצגים ואת פרוטוקול הדיון, אני מחליט להרשיע את הנאשם בעבירת התקיפה ולזכות את הנאשם מעבירת האיומים, זאת מחמת הספק.

24. ניתן לחלק את הארועים שקרו בבית הספר באותו יום לשני ארועים עיקריים - האחד, ארוע האלימות בין ג וחבריו לבין ע, טרם הגעת הנאשם לבית הספר; השני, ארוע האלימות בין הנאשם לבין ג.

לגבי שני הארועים התרשמתי כי עדויותיהם של ג וע מהימנות, גם אם ניכר היה בהם כי ניסו להקטין ולצמצם את מעורבותם ופועלם בקשר לארוע הראשון.

25. **לענין הארוע הראשון** - אינני מתכוון להכריע בשאלה - ולא זו לב המחלוקת - אם ע שלח ילד לתת "כאפות" לג בכיתה (כגירסת ג), או אם ע זרק עליו מטוס מנייר; אם ג החזיר לע "כאפה" בסוף השיעור (כגירסת ג), או אם ג נתן לע בעיטה (כגירסת ע).

כך גם לגבי המשך השתלשלות העניינים, במסגרתה סירב ע לצאת מן השירותים בשל חששו מג וחבריו אשר המתינו לו בחוץ.

התרשמתי לענין זה, כי מחד ע הפריז בתיאור הארוע והגזים בחומר - כך כאשר דיבר על אבנים רבות שנזרקו לעברו מצד ג שחלקן אף גרמו לו "בומבה" ול"נפיחות בראש" - חבלות שלא בא זכרן בעדויות שהובאו בפני; ומאידך, ג וע גימדו את חלקם - כך ג נמנע מלהרחיב בחקירה הראשית על הארוע ועל ענין היסגרותו של ע בשירותים, וכך עשה גם ע, עד שבחקירה הנגדית ניאות לאשר כי ג רצה להרביץ לע וזה נכנס לשירותים, נעל את

הדלת וחשש לצאת.

מאידך, נמנעה ההגנה מלהביא לעדות את הגב' ר, אמו של הילד שדיווחה על הארוע הראשון לאשת הנאשם, ואשר על פי גירסת הנאשם היתה עדת ראיה לארוע, גוננה על ע ואמרה לו שהיא מוכנה לבוא לבית המשפט ולמסור עדות על שהתרחש.

על כן, לסיכום הפרק הראשון, די שאקבע כי התלקח ארוע אלימות בין ג לע בסוף השיעור, במסגרתו ג נתן מכה לע. ג אף רצה להסלים את הארוע מול ע, ובהיותו חבר טוב יותר של ע וב, המתין לו יחד איתם, מחוץ לשירותים, אליהם נכנס ע כדי להימלט ממנו, זאת על מנת להכותו. לא אקבע אם ג זרק אבנים לעבר ע ואם אבנים כאלה פגעו בו, אולם מן הראיות בהחלט עולה כי ע בכה, פחד מאוד לצאת מן השירותים, ונמנע מלעשות כן.

זהו, אם כן, הרקע לארוע השני, כאשר אין חולק כי הנאשם קיבל שיחת טלפון מאשתו, לפיה עליו לגשת במהירות לבית הספר, שכן בנו ע נתון לאלימות חמורה מצד מספר ילדים. על רקע ארועי אלימות קודמים שחוה ע (ראה עדות הנאשם ועדות המנהלת), יצא הנאשם במהירות לעבר בנו, כאשר ניתן להסיק כמסקנה הגיונית ומתבקשת שהוא נסער, כועס וטעון על הילדים המבקשים לפגוע בבנו, ואף "חותר למגע" עימם.

26. **לענין הארוע השני**, התרשמתי מעדויותיהם של ג וע כי הם שיקפו באופן מלא ומדויק את שאירע, השניים לא נטו להפריז לגבי חלקו של הנאשם בארוע, לא הגזימו בתיאורים, היו כנים ביחס לחוסר הוודאות בענין האמירה המאיימת שאמר, לכאורה, הנאשם לג, ומסרו דברים כהווייתם. כמו כן, לא נמצאו סתירות - בודאי לא מהותיות - בגירסאותיהם.

היות והשניים מסרו גירסה מצמצמת לגבי מעורבותם בארוע הראשון, הרי שלגבי הארוע השני נקטתי משנה זהירות, בדקתי גירסאותיהם בקפידה ומצאתי כי עדויות המנהלת א והמזכירה פ, המהימנות עלי אף הן, תומכות בעדויות הקטינים ומחזקות אותן. עוד מצאתי, כי חלקים רבים מגירסת הנאשם מחזקים אף הם את עדויות הקטינים.

לבסוף מצאתי לקבוע, כי אין במחדלי החקירה - ואכן נפלו בתיק מחדלי חקירה חמורים - כדי להביא לזיכוי של הנאשם מעבירת התקיפה.

הכל כמפורט להלן:

א. ג וע העידו, באופן דומה, כי הנאשם הגיע, בלוויית ע, ושאל מי זה ג. לאחר מכן, אחז בג בצוואר-בעורף, ולקח אותו לחדר המנהלת; מעדויות שניהם עולה כי הנאשם הכניס את ג לחדר המנהלת; מעדויות שניהם ניתן להסיק כי הנאשם סגר את דלת חדר המנהלת כשג בפנים (ג מסר כי לפני שהוא סגר את הדלת ראה אותו דוחף את ע וב שלא היו קרובים לחדר; ע מסר כי הנאשם לקח את ג לחדר המנהלת ומשניסה להיכנס לחדר יחד עם ב, הנאשם אמר

להם "עופו מפה" ואז התרחקו והנאשם סגר את הדלת; הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה **ת/1** אישר כי מנע מהשניים מלהיכנס לחדר בכך שסגר את הדלת).

לא נעלמה מעיני עדותה של פ המזכירה לפיה מסרה כי סגרה את דלת חדר המנהלת לאחר שהבחינה בג יושב בו, ואולם, התרשמתי כי המזכירה לא ייחסה לנקודה זו חשיבות ולאור התנהגותו הבוטה של הנאשם כלפיה, לא דקה פורתא בנקודה זו. כן, כלל לא ברור מעדותה, אם סגרה את הדלת בשנית, לאחר שפתחה אותה והבחינה בג יושב בחדר.

ב. עדותה של המנהלת א תומכת בעדויות הקטינים ומחזקת אותן - המנהלת מסרה כי נקראה לחדר המזכירות בשל צעקותיו של הנאשם. משהגיעה למזכירות, ראתה את הנאשם מקלל את המזכירה, מטיח בה מילים בוטות, והבחינה בג יושב לבדו בחדר. ג נראה מפוחד ומכונס בעצמו. ג סיפר לה כי הנאשם אחז בו בעורף והכניס אותו לחדרה. גם ע טען בפניה שהנאשם מנע ממנו מלהיכנס לחדר ודחף אותם בכניסה למזכירות. עוד סיפרה כי הנאשם סירב לעזוב את המקום ונותר להמתין ליד שער בית הספר.

כאמור, עדות זו מחזקת את עדויות הקטינים ותומכת בהן. אימרתו של ג למנהלת מיד לאחר הארוע היא אימרת קורבן אלימות ותואמת את שמסר לאחר מכן במשטרה.

התרשמותה של המנהלת מג, בהיותו מפוחד ומכונס בעצמו, כשהוא לבד בחדרה, מחזקת אף היא את המסקנה כי הנאשם ביצע בו מעשה אלימות קודם לכן. אף אני שותף למסקנה של המנהלת לפיה חששו של ג היה כלפי הנאשם ולא מהבירור שצפוי לעבור מול המנהלת. המנהלת הדגישה כי סיטואציה של ילד שיושב לבדו בחדר המנהלת אינה סיטואציה שכיחה ומשנקבע על ידי כי הנאשם הוא זה שהכניס את ג לחדר המנהלת וסגר את הדלת, מתחזקת המסקנה כי חששו של ג היה מן הנאשם.

נקודה נוספת הראויה לציון היא העובדה שע הפנה את תשומת לבה של המנהלת לקיומה של הקלטה של הארוע אצל ב (עמ' 12). לו סבר ע שההקלטה תיסתור את גירסתם של הקטינים כפי שמסרו למנהלת מיד לאחר הארוע, לא היה מציין עובדה זו בפני המנהלת. על כן, העובדה כי ציין שקיימת הקלטה של הארוע מחזקת גירסתו.

ג. עדותה של המזכירה פ מחזקת את עדויות הקטינים. ראשית, המזכירה העידה כי הנאשם מאוד כעס וצעק, ללמדך על המצב הנפשי המתוח בו היה נתון הנאשם; שנית, המזכירה העידה, כפי שהנאשם אישר בחקירתו הנגדית (אף שחזר בו לאחר מכן), כי הנאשם קילל אותה; שלישית, המזכירה הבחינה בג יושב לבדו בחדר המנהלת, כשהנאשם אישר בפניה כי הוא הביא את הילד לכאן.

ד. הנאשם בעדותו, לא הותיר בי רושם אמין. התרשמתי כי הנאשם ניסה להקטין חלקו בארוע ואף נפלו בעדות הנאשם מספר סתירות מהותיות.

עוד התרשמתי, כי הנאשם הביא לעדות את בנו ע כדי שיתמוך בגירסתו, וניכר היה בע שהוא מנסה לחפות על אביו בכל מחיר וחוזר על פרטים מעדותו של הנאשם באופן מדוקלם.

- בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי פגש בג לראשונה בפרוזדור, בעוד בחקירתו הראשית סיפר כי פגש בג כשהוא יוצא "מאיזה שיח", כשהבין שג וחבריו מתחבאים לע.
- התרשמתי כי הנאשם פעל כ"חוקר משטרה" כלפי הילדים הקטינים, באופן שבשל פער הגילאים ומעמדו כאביו של מי שטוען כי הותקף על ידם, היה בו כדי להטיל עליהם אימה - כך פנה הנאשם לג ושאל אותו "אם יש מישהו שיכול להעיד שע הרביץ לך" (ת/1); כך הפריד בין ג לחבריו כדי "שלא יתאמו גירסאות" (ת/1); כך סגר את הדלת מאחורי ג שישב לבדו בחדר המנהלת (ת/1).
- נדמה שנתבלבלו לו לנאשם התפקידים - תפקידו כאב הוא להגיע לבית הספר מהר ככל האפשר על מנת לוודא שלבנו שלום ושלא יאונה לו רע. אין זה מתפקידו לפנות לילדים קטינים בני כ-13 שנים, "לתחקר" אותם אודות הארוע, להפריד ביניהם מחשש ל"תיאום גירסאות" ולהושיב את אחד הקטינים, לבד, בחדר המנהלת. עוד נדמה שגם הנאשם יודע שפעל שלא כשורה ועל כן, בהודעה ת/1 הודה כי "יכול להיות שטעיתי בזה שמנעתי מהם... סגרתי את הדלת".
- עם כל הצער וההבנה לכך שבנו של הנאשם חווה, לכאורה, אלימות במספר הזדמנויות קודמות, מילדים, אל לו לנאשם לקחת את החוק לידיים ולעשות דין לעצמו כלפי הקטינים.
- הנאשם הודה כי מנע מע וב מלהיכנס לחדר המנהלת ולשהות יחד עם ג. הנאשם הודה כי מנע מהקטינים מלהיכנס לחדר "בגופי ולא עם הידיים", ואולם, גם אקט זה מעיד על אגרסיביות מצד הנאשם כלפי הקטינים, באופן שמתיישב עם עדויותיהם לגבי האלימות שנקט כלפי ג קודם לכן, ומחזק אותן.
- הנאשם הקפיד לחזור ולהדגיש כי דחף את ידו הימנית לכיס, "בכוונה שלא יגידו" ואף אמר למנהלת לאחר הארוע "שימי לב איפה הידיים שלי שמורות בכיס כל הזמן" - התרשמתי כי הנאשם אמר זאת כאקט של התגוננות מפני טענות של ג וע, ביודעו כי נגע בעורפו של ג וכמי שמחפה על כך בדיעבד.
- אינני נותן אמון בגירסת הנאשם לפיה ג התלווה אליו לחדר המנהלת מרצונו וכשהוא "בכייף, שמח ושלו". גירסה זו אינה הגיונית ועומדת בניגוד להגיון החיים והשכל הישר. הנאשם הגיע לבית הספר כשהוא כועס, טעון ונסער וכשהוא נחוש ליצור מגע עם אותו ג שעל פי הבנתו היכה את בנו דקות קודם לכן. הוסף לכך את "תיחקורו" של ג בשטח והרי יש בכל אלה כדי לסתור את גירסת הנאשם לפיה בסיטואציה כזו היה ג "שמח ושלו".
- נסיבות אלה כולן, תומכות בגירסתו של ג לפיה הנאשם הוביל אותו לחדר המנהלת, כשהוא אוחז בעורפו. יצוין, כי אף אם אקבע שג השיב לנאשם כי הוא מוכן לבוא עימו למנהלת, והתלווה אליו כשידו של הנאשם על עורפו - הרי שלא ניתן לדבר על הסכמה אמיתית מצידו של ג, כי אם הסכמה בדלית ברירה. הכל בשל הנסיבות שפורטו לעיל.
- הנאשם הודה כי קילל את המזכירה פ, כגירסתה, אולם לאחר מכן חזר בו. גם התנהלותו הכוחנית של הנאשם בחדר המזכירות, הקללות שהטיח במזכירה והתנהגותו הבוטה כלפיה, מעידים על כך שהיה נתון בסערת רגשות וכי פעל באופן אגרסיבי וללא שיקול דעת של ממש.
- ע, בנו של הנאשם, מטעמים מובנים, עשה כל שביכולתו בעדותו בפני על מנת לגונן על אביו ולהקטין מחלקו בארוע. ואולם, לא אוכל להסתמך על עדותו של ע, ואין בה כדי לסייע לנאשם.

- ע הגזים והפריז בחומרתו של הארוע הראשון. הוא סיפר על זריקת אבנים מצד ג אל תוך השירותים בהם שהה ועל כך שנפגע בראשו מאותן אבנים, כך שהיה לו "בומבה, נפיחות בראש". אף אחד מהעדים לא העיד או נשאל על כך ולא תמך בגירסתו של ע. גם הנאשם, המנהלת והמזכירה לא ציינו שהבחינו בחבלה בראשו של ע.
- לא הובאה לעדות הגב' ר, אמו של הילד שטלפנה לאשת הנאשם והזעיקה אותם לבית הספר בגין הארוע הראשון. לדברי הנאשם, הגב' ר הביעה נכונות להגיע לבית המשפט ולהעיד על שראתה.
- ע לא נחקר במשטרה בסמוך לאחר הארוע ועל כן, עדותו נמסרה לאחר זמן רב ולאחר שעל פי ההגיון והשכל הישר, שוחח עם אביו אודות הארוע. יצויין, כי המשטרה פנתה לנאשם מספר פעמים על מנת לגבות הודעה מע אודות הארוע, אך זה סירב.
- ע בחר להדגיש מספר אלמנטים שבאופן מפתיע עלו בעדותו של הנאשם, ובאופן שמעלה יותר מחשש לתאום גירסאות בין השניים - האחד, נושא "תיאום הגירסאות" בין ע ו בדרך לחדר המנהלת; השני, הדגשת העובדה שהיד השניה של הנאשם היתה בכיס בדרך לחדר המנהלת; השלישי, כי הנאשם חיבק את ע כל הדרך לחדר המנהלת. הבלטת עניינים אלה, דווקא, על ידי השניים צרמה באופן שיש בה כדי להפחית ממהימנות הגירסאות.

27. לאור האמור לעיל, אני קובע כי הנאשם ניגש אל ג ולאחר שוידא כי אכן מדובר בג, אמר לו להתלוות אליו לחדר המנהלת תוך שהוא אוחז בעורפו מאחור, וזאת עד להגיעם לחדר המנהלת מרחק של כ-15 מטרים מהמקום בו שהה ג לפני כן. באותן נסיבות, אמר הנאשם לג להמתין בחדר המנהלת, תוך שהוא מונע מע ומ, בידיו או בגופו, מלהיכנס לחדר, וסוגר את דלת החדר.

28. "תקיפה" מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין כך -

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי-נוחות".

אף אם ג לא אמר לנאשם כי הוא מתנגד ללכת עימו לחדר המנהלת, הרי שברור שמכוח יחסי הכוחות בין השניים (קטין - בגיר); מכוח הבדלי המעמדות ביניהם (אביו של ילד שטוען שנפגע - קטין שנטען כלפיו שהוא הפוגע); ה"תיחקור" שערך הנאשם לג; היותו של הנאשם כעוס וטעון - דומה שאין בכך כדי לומר שג "הסכים" ללכת עם הנאשם לחדר המנהלת ועל כן, אני קובע כי התגבשו יסודות עבירת התקיפה.

29. **לענין עבירת האיזמים**

סעיף 192 לחוק העונשין קובע - **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו -**

מאסר שלוש שנים".

בענין זה התרשמתי שעדי התביעה לא ידעו לחזור באופן מדוייק על המלל שיצא מפיו של הנאשם בעת שלקח את ג לחדר המנהלת. ג מסר שהנאשם אמר שהוא "יגמור את הסיפור הזה סוף סוף" (עמ' 4); לאחר מכן, תיקן ואמר, כפי שמסר בהודעתו 1/נ, שהנאשם אמר "אני אגמור את הסיפור הזה ואם לא אגמור אותו איתך" (עמ' 5); ע מסר שהנאשם אמר לג "אם א לא תטפל אז אני אטפל בזה" (עמ' 8); גם ע תיקן דבריו לאחר שרוענן זכרונו מהודעתו במשטרה ואמר כי הנאשם אמר "אם א לא תטפל בך אני אטפל בך" (עמ' 9); א המנהלת מסרה שג אמר לה שהנאשם אמר "אם א לא תטפל בזה, אני אטפל בך, משהו כזה" (עמ' 12); והנאשם טען שאמר לג "אתה מוכן להתלוות איתי למנהלת וללבן את הפרשה ולדעת מה קרה" (עמ' 25).

במצב דברים זה, נוצר ספק סביר בענין הדברים שאמר הנאשם לג, ואם הם נכנסים לגדר "איום" כמשמעותו בחוק.

אכן, התנהגותו הכוללת של הנאשם כלפי ג היא התנהגות כוחנית וברוטאלית, שנבעה מכעס כלפי ג, כעס עליו הנאשם לא השתלט. על כן, יצר הנאשם מגע פיזי עם ג, בניגוד לרצונו והוליך אותו לכיוון חדר המנהלת.

ואולם, בהתנהגות לא די, שהרי התנהגותו של הנאשם גיבשה את עבירת התקיפה. יש להתחקות אחר המלל שליווה את ההתנהגות על מנת לקבוע אם גובשה גם עבירת איומים, וכאמור, לא ברור מה אמר הנאשם לג תוך כדי תקיפתו. אם אמר לג כי "יגמור את הסיפור הזה סוף סוף" או כי "אם א לא תטפל אז אני אטפל בזה" - לא נראה שמלל זה עונה על הגדרת איום כמשמעותו בחוק.

על כן, יזוכה הנאשם, מחמת הספק, מעבירת האיומים שיוחסה לו.

30. מחדלי החקירה ונפקותם

כזכור, טען הסנגור כי יש להורות על זיכוי של הנאשם בשל מחדלי החקירה החמורים שלהלן:

א. הימנעות המשטרה מלתפוס את ההקלטה של הארוע מהקטין ב.

ב. הימנעות המשטרה מלתפוס את סרטוני האבטחה מבית הספר.

לענין מחדלי חקירה ונפקותם, נפסק:

"כידוע, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו... יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח

את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט..." (ע"פ 3090/11, ענתבאווי נ' מדינת ישראל, פסקה 15).

וראה גם ע"פ 347/07, פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 20:

"השאלה היא ביסודה שאלה של צדק. האם נעשה למערער עוול... מטרת החקירה המשטרית היא למצוא ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו... ככלל, אין לומר שמחדלי חקירה יובילו בהכרח לזיכוי של המערער. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות".

31. אין חולק, כי מחדלי המשטרה בתיק זה הם חמורים. המשטרה התעלמה משתי ראיות שהיו קיימות בעת החקירה המשטרית ושהיה בכוחן לשפוך אור על האירועים נשוא כתב האישום - כך לגבי הסרטונים של מצלמות האבטחה בבית הספר וכך, בודאי, לגבי הקלטת הארוע על ידי הקטין ב.

לא היה בפי החוקר הסבר מדוע לא נתפסו ראיות אלה בזמן אמת וחרף העובדה כי המשטרה פנתה לבית המשפט והוציאה צו לתפיסת סרטוני האבטחה מבית הספר. ויודגש - פעולות חקירה אלה לא היו מתחכמות, אלא פשוטות וקלות לביצוע.

כאמור, מחדלים אלה הם חמורים, וגם אם לא ייקבע כי נעשו בכוונת מכוון, הרי שאין ספק שמדובר ברשלנות רבתי של הגוף החוקר. התרשמותי היא שהיות ומדובר בתיק חקירה של עבירות שאינן בדרגת חומרה גבוהה, הרשתה לעצמה המשטרה להקל ראש בחקירת הארוע ולא התייחסה לתיק ברצינות הראויה. והרי מנגד עומדת על הפרק שאלת הרשעתו של נאשם בדין, והטלת עונש, לכשיורשע.

התנהלות כזו אין לקבל, במיוחד על רקע הערות חוזרות ונישנות מצד בית המשפט העליון המופנות אל רשויות החקירה, בתיקים בהם קיימים מחדלי חקירה. ראה, כדוגמא, דברי כב' הש' רובינשטיין בע"פ 1250/07, זאייד אבו סולב נ' מדינת ישראל, במסגרתו נמנעה המשטרה מלתפוס קלטת אבטחה, כבענייננו:

"אני חש חובה להידרש בקצרה לנושא מחדלי החקירה. במקרה דנא אכן היה מחדל בולט... ושאין חולק עליו, הן באשר לזיהויו על-ידי השוטרים, והן ובמיוחד בעניין הקלטת: אותה 'הזדמנות פז' לתייעוד חזותי אבדה משלא נתפסה הקלטת ולימים לא נשמרה... במקרה דנא המדובר לא היה בפעולות מתחכמות שלא בוצעו אלא בעניין פשוט שבפשוטים, אלף בי"ת של עבודה תקינה. תוהו אני אם לא הגיעה העת - אלא אם מתפרץ אני לדלת פתוחה - שדרגים בכירים בפרקליטות ובמשטרה יידרשו להדרכה הניתנת לחוקרים, למעקב אחר ביצועים וכיוצא בזה. לא בשמים היא".

דברים אלה שנאמרו בשנת 2007 לגבי מחדל חקירה שבאי תפיסת קלטת אבטחה, יפים ונכונים אף לענין

32. עוד יצויין, כי במקרים המתאימים, ותוך יישום ההלכות שנקבעו לעיל, מצאו הערכאות הדיוניות לזכות נאשמים בעקבות מחדלי חקירה חמורים שהשפיעו על הגנתם ועל יכולתם להתמודד עם חומר הראיות המפליל.

כך, בת"פ (ת"א) 30728-07-12, **מדינת ישראל נ' אסף סבח**, זיכה בית המשפט נאשם מעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי והיזק לרכוש, שנטען לגביו כי התפרע בעת משחק כדורגל וגרם נזק לכיסאות באיצטדיון. במקרה זה נמנעה המשטרה מלתפוס קלטת ממצלמת אבטחה שעל פי הנטען הנציחה את הארוע.

בית המשפט ציין כי "מחדלה של המשטרה באיסוף ראייה אובייקטיבית עם פוטנציאל מכריע לגילוי האמת, כשלא היתה כל מניעה מלהגיע אליה במאמץ קטן מאוד, מותר כסבירה את האפשרות שהשוטר (המזהה - א.ש.) טעה, ומונע מהנאשם ראייה מרכזית להוכחת חפותו הנטענת. מסקנה זו תקפה שבעתיים, כאשר מדובר בעדות יחידה כבסיס להרשעה".

וכך בת"פ 39669-03-10, **מדינת ישראל נ' אייל מנחם**, ראה בית המשפט לזכות נאשם בשל העובדה כי, בין היתר, נמנעה המשטרה מלתפוס קלטת אבטחה שהנציחה התנהלות בין הנאשם לבין המתלונן (ראה פסקאות 80-94 להכרעת הדין). ואולם, גם במקרה זה, לא היו ראיות אחרות כנגד הנאשם שהיוו בסיס נאות ואיתן להרשעתו בדין.

33. השאלה הנשאלת, כאמור, היא - האם, חרף מחדלי החקירה, הונחה תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם במיוחס לו?

לשאלה זו אני משיב בחיוב. כנגד הנאשם נצטברה מסה קריטית, מוצקה ואיתנה של ראיות המפלילות אותו בביצוע העבירה. עדויותיהם של הקטינים ג וע נמצאו מהימנות; הן חוזקו ונתמכו בעדויותיהן המהימנות של המנהלת א והמזכירה פ; והן חוזקו אף על ידי חלק מדבריו של הנאשם עצמו, בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, אשר סיבכו אותו בביצוע העבירה.

במצב דברים זה, לא ניתן לומר כי בשל המחדלים - על אף שהיו חמורים - קיים חשש שהגנת הנאשם קופחה באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו.

34. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ומזכה אותו, מן הספק, מעבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אודרברג, הנאשם וב"כ עו"ד מיכאל

